

Kai tu
nusirengi,
net miškas
nutyla...

PRIEŠ TYLĄ

ALICIA GUTJE

óbuolys.

ALICIA GUTJE

PRIEŠ TYLA

Romanas

Vienintelė vieta, kur mano protas pailsi, – miškas. Jame galiu praleisti valandų valandas, laikas niekada neprailgsta stebint medžius. Kartais akimis klaidžioju pro juos. Klausausi minčių – tyloje joms nėra už ko pasislėpti. Tada aiškiausiai išgirstu save, net kai nenoriu. Būna dienų, kai laikiu, kada mintys įgaus žmogiškąjį pavidalą ir išlįs iš miško glūdumos susiremti akis į akį.

Anksčiau nesuprasdavau, kodėl įžengus į siaurą takelį, vedantį pro aukštas pušis, mano žingsniai sulėtėja. Kodėl šitas kelias kaskart atrodo vis ilgesnis ir painesnis. Lyg miško dvasia tyčia siektų mane įbauginti, užlaikydama ten, kur menkai patenka saulė. Tada dar nežinojau, kad šitaip mano kūnas reaguoja į ramybę ir jaukumą. Į namus.

Hmm?.. Dirsteliu į dešinę. Atokiai nuo kelio, už aukštų medžių, dunkso dviejų galų namas. Akys negali patikėti, kad vos prieš kelias savaites tai buvo apleista sodyba. O dabar ją sunku atpažinti. Aplinka sutvarkyta, namas nudažytas melsva spalva. Aš, kaip ta smalsi kaimo moterėlė, dairausi po teritoriją. Žvilgčioju į senovines, drožiniais puoštas medines langines. Tačiau lange žmogaus siluetas nešmėžuoja, lauke gyvos dvasios irgi nematyti. Užtat prie namo stovi prabangus juodas mercedesas. Ilgiau nelaukiu, kol kas nors pasirodys. Nežinosiu, ką sakyti, kai paklaus, ko vėpsau.

Kulniuodama miško keliu vis grįžteliu atgal. Matyt, tikiuosi išvysti naujakurius. Viliuosi, kad tai bus jauni žmonės, vyresnių čia ir taip pakanka. Smilgailių miestelis nelabai domina jaunimą. Jie stengiasi pabėgti iš šios vietos. Kaime nėra ką veikti, nebent ūkininkauti. Šiais laikais

pamatyti jaunuolį su šakėmis rankose – egzotika. Vaizduotei sužaidus šypneliu, užsidedu akinius nuo saulės, įsikišu ausines, pasitaisau skrybėlę ant galvos ir išlendu iš miško.

Mano namai – netoli, bet aš mėgstu padaryti lankstą, kad kojos sukartų kuo daugiau kilometrų. Sąžinė nepriekaištaus, jog per mažai sportuoju. Už miško ribos žingsniai savaime greitėja, ir aš kone marširuoju keliu mosuodama rankomis. Mane pralenkia seniokas su dviračiu. Kilsteli kepurę, pirmas pasisveikina:

– Laba diena, panele Elžbieta.

Nulenkiau galvą, akimis palydžiu besišypsantį žmogelį. Nesu mačiusi jo *nepuikios* nuotaikos. Kurgi tokia nebus, kai diena iš dienos „taiso“ ją alkoholiu. Sunerimusi įsistebeiliju į priekinį jo dviračio ratą, rieda griovio kraštu. Tačiau senoliui nė motais, niūniuoja pažįstamą melodiją ir toliau mina pedalus. Oras tvankus. Vilki baltą palaidinę su petnešomis, mūviu rožines sportines tampres. O apgirtęs *dainorėlis* apsitaęs plačiais juodais džinsais, vilki tamsius marškinius ir dar ant jų užsimetęs juodą kostiumo švarką. Regis, jam nekaršta.

Akimis seku „dviratininką“, kol sustoja prie parduotuvės. Radęs bendraminčių iš švarko kišenės išsitraukia nugertą alaus butelį ir pasidalina juo su draugais. Man priartėjus, vyrų akys kaipmat užšoka ant mano kūno ir ima gašliai liesti žvilgsniais. Ar kasdien apsitempus sportine apranga ir šmėžuojant jiems prieš akis reikia tuo stebėtis? Ne, jau pripratau prie tokių žiūrovų. Jie manęs netrikdo, anaipatol, tik kelia šypseną.

Pagaliau po netrumpo pasivaikščiojimo pasiekiu namus. Tėtis, stambus Panevėžio rajono ūkininkas, kadaise pasirinko erdvią teritoriją namo statyboms. Norėjo, kad aplink nebūtų kaimynų, bet išėjo kitaip. Pora namų šalia vis dėlto išdygo, tad visiškos ramybės neturim. Vos įžengiu į kiemą, išgirstu savo mylimo keturkojo amsėjimą. Jis jaučia mane per atstumą. Nežinau, ar šuneliui patinka tėčio draugija, kai palieku juos

dviese, bet tėčiui tai tikrai patinka. Sako, kad man nesant namie abu vyriškai pasižneka. Jis moko augintinį visokiausių triukų, palepina maistu, nors aš ir draudžiu.

Žvilgteliu į ūkinius pastatus. Pagyvenęs vyras moja tepaluota ranka, kita laiko nedidelį metalo gabalą. Kūno kalba išduoda, kad ruošiasi sviesti į traktorių. Šis lyg tyčia sugedo pačiame darbymetyje, o Adalbertas mėgina sutaisyti, tik, matau, nesėkmingai. Prisimerkusi nužvelgiu ant pievos išrikiuotą gausią ūkio techniką. Kadaise labai norėjau ja atsikratyti, gadina sodybos vaizdą. Bet tėčiui patinka jo darbas. Be to, tik jis ir padeda išmaitinti mūsų nemažą šeimą.

– Lana su tėčiu?! – paklausiu Adalberto. Išjungiu ausinuką, nusiimu akinius nuo saulės ir viską sumetu į kuprinę.

– Ne, su Dainora išėjo į parduotuvę. Ponas Rimtautas norėjo pabūti vienas, – atsako šis ir nūsiskuta prie traktoriaus.

Stebint susikūpinusį vyrą pro akis praplaukia prisiminimas, kaip kadaise Adalbertas su žmona Lana ir kūdikiu ant rankų pasibeldė į mūsų namų duris, paprašė darbo. Tėtis nedvejodamas jiems suteikė pastogę, įkurdino viename iš kiemo pastatų. Taip atsirado papildomos dvi poros rankų, kurios iki šiol padeda prižiūrėti ūkį.

Vos tik atveriu namų duris, į glėbį puola juodas lyg smala keturkojis. Jis ima laižyti mano sūrias nuo prakaito rankas.

– Jogurtai, niekas manęs labiau už tave nelauks ir nemylės, – tyliai sakau jam, pasilenkusi pakšteliu į viršugalvį. Šuo dar labiau ima vizginti uodegą, šokinėja aplink.

– Elžbieta, čia tu? – išgirstu tėčio balsą.

– Aš! – šūkteliu.

– Ateik, turi tai pamatyti, – piktokai burbteli namų šeimnininkas. Greitu žingsniu pereinu koridorių ir plačiai atveriu tėčio kambario duris. Jis guli lovoje. Už didelio pilvo nesimato galvos, girdisi tik irzlus

šnopavimas. Žengiant į šoną akys užkliūna už popieriaus skutų, kurie mėtosi ant kilimo. Šalia guli apkramtyta maldaknygė. – Tai Jogurto darbas, – nepatenkintas sako tėtis. Jis bando atsistoti, bet nepavykus ištiesia ranką į mane.

Tėtis prieš metus patyrė insultą, išgąsdino mus. Nors sveiksta pakankamai sparčiai, nori dar labiau pagreitinti šį procesą, kad galėtų sėsti prie traktoriaus vairo ir važiuoti apžiūrėti laukų. Įsitikinti, kad niekas geriau neatliks šio darbo. Pirmaisiais ligos mėnesiais tėčiui sunkiai sekėsi susitaikyti, kad kurį laiką jo sūnūs dirbs be priežiūros. Namuose nebuvo ramu tol, kol kantrumu nepasižymintis tėtis nesurado mamos maldaknygės. Vienintelės likusios dovanos iš jūdviejų vestuvių.

– Tu mintinai ją moki, tėti, – atsainiai sakau, pasodinu jį ant lovos krašto.

– Nesvarbu. Man jos reikia, – užsispiria ligonis.

– Naują parnešiu iš Gertrūdos, – pašnairuoju į šuns suniokotą nedidelę knygelę. Tada užmetu akį į prasikaltusį augintinį. Tas prigludęs prie kilimo suka žvilgsnį nuo manęs.

– Ji buvo mamos, – tėtis liūdnu žvilgsniu nužvelgia popieriaus skutus. Aš pakeliu juos ir padedu ant staliuko prie lovos, prispaudžiu apseilėta maldaknygę.

– Gal žinai, kas nupirko Martinėlio sodybą? – keičiu temą. Apie mamą jis tikrai nenori kalbėti, nors ir užsiminė.

– Liepia vienai neiti į mišką, – papriekaištuoja tėtis.

– Aš suaugusi, – atkertu tokiu pat tonu, kaip paauglystėje, kai tekdam įrodinėti, jog esu atsakinga ir manęs prižiūrėti nebereikia.

– Tas faktas žvėrių neišgąsdins, – tėtis nužvelgia mane mokytojo žvilgsniu.

– Negi bijai, kad koks nors vilkas krimstels man į subinę? – juokdamasi nusistebiu.

– Ne tuos žvėris turėjau galvoje, bet ir šitie ne mažiau pavojingi. Viena nebeik į mišką, gerai? – paprašo. – Nebent tik prie namų, – atsargiai priduria. Žino, kad manęs atitraukti nuo miško neįmanoma.

– Kaip tada parnešiu maldaknygę? Mano draugė gyvena už penkių kilometrų, o pas ją kelias veda tik per jį, – primenu.

– Paprašyk Jorio, nuveš.

Instinktyviai akis kilsteliu į viršų. Antrame aukšte pasigirsta traškesys. Netrukus tas garsas persimeta į laiptus, lėtai leidžiasi jais ir sustoja koridoriuje. Pakreipus galvą dėmesį sutelkiu į šviesiaplaukį vaikiną. Jis nusiziovauja, pasirąžo, pirštais pakedena susivėlusius plaukus.

– Vilką mini, vilkas čia, – lepteliu spoksodama į brolių.

– Labas rytas, – pasisveikina Joris. Balsas prikimęs.

– Labas, – atsakau. – Kai kas per ilgai miegojo, diena jau eina į pabaigą, – pasišaipau. Jis nutaiso plačią šypseną ir parodo man vidurinę pirštą. – Dabar ar paskui jo prašyti, kad nuvežtų pas Gertrūdą? – pašnairuojau į tėtį.

– Pas tą *prietranką* nevažiuosiu, – prunkšteli Joris.

– Kažkada su ta „prietranka“ draugavai, – primenu.

– Kai buvom kartu, ji buvo normali.

– Visi vyrai taip sako, kai mergina palieka.

– Kam jau kam, bet tau vertėtų patylėti apie santykius, – prisimerkia brolis.

Noriu jam atšauti, kad aš bent jau gerbiu savo buvusiuosius ir jų neįžeidinėjau kaip jis. Tačiau prasiveria lauko durys ir mano ausis pasiekia švelnus Lanos balsas:

– Ačiū, vaikeli, kad parvežei pirkinius. Mudvi nebūtume jų parnešusios. O ėjom tik kelių produktų, – juokiasi moteriškė. Išlendu iš tėčio kambario ir atsistoju šalia Jorio. – Pagaliau vienas atsikėlė, o kita sugrįžo

po klaidžiojimų miškuose. Vadinasi, laikas kurti kepsninę, – sako Lana ir įsmunka į virtuvę.

Mudu su broliu susižvelgiam, išspaudžiam po menkutę šypseną. Juk nepyksti ant gerosios Lanos už tiesmukumą. Ji niekada nesiekia įžeisti.

– Labas, – su mumis pasisveikina ir jos dukra Dainora. Ši papūtusi lūpas kreivai dėbтели į mus. Taip pat nueina į virtuvę. Į namus įlinguoja ir mano vyresnysis brolis Tautvydas, tamsus garbanius. Neatrodo laimingas. Jo veidas rūstokas, rankos užimtos pirkinių maišais. Nuo mūsų smalsių žvilgsnių brolis irgi pasislepia virtuvėje.

– Tėti, tai ar pasakysi, kas apsigyveno Martinėlio sodyboje? – dar kartą paklausiu prisiminusi, kad taip ir negavau atsakymo.

– Jo anūkas, – sako tėtis ir pasiremdamas lazda pakyla nuo lovos. Žengia porą žingsnių, sustoja, atsikvepia. – Niekas nė neįtarė, kad Ildefonsas tokį turi, – tęsia. – Visi pažįstam tik jo anūkes, mielos merginos, o šitas vyrukas buvo staigmena. Ir nepasakyčiau, kad labai maloni. Jaunuolio labai jau aštrus liežuvis ir ryškus charakteris. Švelniai tariant, – tėtis vypteli šnairuodamas į mane. Ar turėčiau suprasti, kad toks pats kaip ir mano? Nutaisau nuoširdžiai nustebusią miną.

– Kiek laiko jis jau čia? – pasidomiu.

– Kelias savaites.

Ir aš apie tai nežinojau? Nors gyvenu vos keli žingsniai nuo jo?

– Dėl kokios priežasties apsireiškė? Ildefonsas seniausiai miręs. Tikrai ne palikimo atsiimti atvyko, – garsiai svarstau.

– Moterys kalba, kad jaunasis Martinėlis šią vietą pasirinko žaizdai išsilaikyti po skyrbybą.

– Iš kur jos žino?

– Pats pasakė, kai buvo užsukęs į parduotuvę, – įsiterpia Joris. – Dargi pasiteiravo smalsuolių, kuri norėtų padėti jam užsimiršti. Bet nė viena

nedrįso pasisiūlyti, nors už akių visos dūsauja, kad mielai paminkytų jo kūną.

– O jis nesiterlioja su kaimo davatkomis, – šypteliu.

– Kalbat apie naujoką? – Lana iškiša nosį iš virtuvės. – Dabar kaime jis – karščiausia tema. Ar ne, Dainora? – ji grįžteli, kreipiasi į dukrą.

– Pagaliau atsirado žmogus, kuris išdrįso užčiaupti tas vištas, – mergina peržengia virtuvės slenkstį išdidžia poza, rankos sukryžiuotos ant krūtinės. Jai dar tik aštuoniolika, o išvaizda, mintys ir laikysena apgaulingai sufleruoja, kad gerokai daugiau.

– Papasakok Elžbietai, kaip su draugėm persekiojat tą vargšėlį, – paragina Lana ir šypsodamasi palieka mus.

– Viską žinom apie gražuolį Viljamą: ką mėgsta valgyti, ką gerti, kada išvažiuoja iš namų, kada grįžta, su kuo leidžia laiką. Absoliučiai viską, – vardija Dainora, glosto savo ilgus juodus plaukus. – Eime į lauką, atskleisiu daugiau detalių, – galvos mostu pakviečia mane.

– Užsivilk bikinį ir susitinkam prie tvenkinio, – pasiūlau. – Vasara įpusėjo, o aš dar neįdegiau. Kol mėsa iškeps, ir mes lengvai apskrusim. Aš tuoj, – pamerkiu jai akį.

Dainora patenkinta išlekia ieškoti kadaisė mano atiduoto maudymosi kostiumėlio. Aš irgi keliauju ieškoti savojo.

Praeidama pro virtuvę žvilgteliu vidun. Lana, kone įlindusi į šaldytuvą, rikiuoja produktus. Užsižiūriu į vyresnįjį brolių. Nedaug už mane vyresnis, porą metų. Jau sėdi už stalo nunarinęs galvą, žvilgsnis sustingęs ties taurele degtinės. Šalia stovi dar beveik pilnas butelis.

– Lana, ar galėtum mus palikti vienus su Tautvydu? – paprašau.

– Žinoma, mergaite. Pažiūrėsiu, ar ko nors nereikia ponui Rimtautui, – atsako ji ir uždaro šaldytuvo dureles.

Kai liekame dviese su broliu, prieinu prie stalo, atsisėdu priešais jį.

– Kokia šį kartą priežastis privertė nusipirkti velnio lašų? – pasiteirauju, patraukiu butelį arčiau savęs. Tautvydas nereaguoja, toliau knapso virš taurelės. – Nesupysi, jeigu pamėginsiu spėti? Magda?

– Išeik, – žemu balsu prabyla brolis. Vadinasi, užkabinau reikiamą stygą.

– Ja dėta, aš irgi širsčiau. Artėja tavo keturiasdešimtmetis, bet tu elgiesi kaip bailus pienburnis, – piktinuosi. – Judu turit sūnų, gal laikas būtų pagalvoti apie jį, ne vien tik apie save? Kiek dar Magda su vaiku gyvens savo tėvų sodyboje? Bent jau apsigyventumėt kartu, pabandytumėt kurti šeimą.

Brolis nieko neatsako, užsiverčia taurelę ir iki dugno išmaukia.

– Kam jam reikalinga toji kaimietė žemėtomis panagėmis, kai turi mieste gazelę lakuotais nagais, – į virtuvę įplaukia pagiežingas Jorio balsas. Jis stovi tarpduryje, ironiškai šypsosi.

– Bent kartą gali nesikišt?! – pasiunta Tautvydas. Įniršęs pakyla nuo kėdės ir pasisuka į jaunėlį.

– Tiesa žeidžia? – pasivaipo šis. Nors metų nemažai, elgesys ne ką rimtesnis nei Tautvydo.

– Nori tiesos? Pasakysiu! Aš bent jau turiu savo pinigų, savo moterį ir savo vaiką. O ką turi tu, tėvo išlaikytini? Nieko! Tau reikėjo ne antrą kartą į universitetą stoti, o kreiptis į Užimtumo tarnybą. Tik pažiūrėk, kaip atrodei, pagyvenęs studente. Kam užsigeidei ir vėl grįžti į tuos nesibaigiančio dulkėjimosi ir bemiegių naktų laikus? Surimtėk pagaliau.

– Aš dirbu ūkyje, kaip ir tu! – Joris pakelia balsą.

– Nuo šiandien sumažinsiu algą, gal tada naudingesne linkme pasuksi savo gyvenimą.

– Tik pamėgink!

Broliai išpučia krūtines, pasisuka eiti vienas prie kito. Mano žvilgsnis bėgioja nuo suspaustų kumščių iki rūsčių veidų.

– Judu nekelsit čia triukšmo, supratot? – įspėju abu, atsistoju tarp jų. – Tu, – pažvelgiu į Tautvydą, – eik užkurti kepsninę. O tu, – atsisuku į Jorį, – padėk Lanai paruošti mėsą.

– Pasiruošite patys, – burbteli jaunėlis ir išlekia į lauką.

– Dar sako, kad dirba ūkyje, – įgelia jam Tautvydas.

– Užteks. Jau pakankamai apsižodžiaivot, – sudrausminu brolių. Šis paima nuo stalo butelį degtinės, ruošiasi eiti į kiemą, tačiau aš užtveriu kūnu jam kelią. – Nejaugi tikrai susiradai kitą moterį? – atsargiai pasiteirauju.

– Nesikišk, sesute, – sumurma Tautvydas, pakšteli man į kaktą ir slėpdamas šypsnį nulinguoja link laukųjų durų.

Lana grįžta į virtuvę toliau tvarkytis. Tėtis pasiramsčiuodamas lazda užaina iš paskos. Sako išalkęs, nori ko nors lengvai užkrimsti. Jiedu apsimeta nieko negirdėję. Apsimetu ir aš, ir su šokliu juo Jogurtu užbėgu į antrą aukštą. Kol nusišluostau suprakaitavusius delnus ir persirengiu rožiniu bikiniu, šuo kantriai laukia ant laiptų. Žino, kad nepaliksiu namie, vesiuosi maudytis. Su savimi pagriebiu telefoną, kremą nuo saulės ir akinius. Skrybėlę pakabinu ant sienos, kur kabės iki kito pasivaikščiojimo, ir išdumiu į kiemą.

Tautvydas įnirtingai valo kepsninę, nepamiršdamas alkoholiu nuplauti ir savo gomurį. Matau, kaip pasiūlo gurkstelėti ir ūkvedžiui, bet tas atsisako. Rodo į traktoriaus variklį, kad dar nepabaigė taisyti. Šuniui pasileidus per pievą, nužingsniuojau tvenkinio link. Tėtis iškasė jį ne maldynėms, ketino plėsti ūkį, auginti žuvis, bet sumanymo taip ir neįgyvendino. Tad jis visas liko mums, vaikams.

Pirmas į tvenkinį įšoka Jogurtas, aptaško mane. Aš kol kas nebrendu į vandenį, prisėdu ant gulto ir surenku Magdos telefono numerį. Lauk-dama, kol atsilieps, apsidairau. Dainoros niekur nematyti. Ją pažįstu nuo mažens, padėjau Lanai užauginti, bet taip ir nepavyko įskiepyti tai

padūkelei atsakomybės jausmo. Dainora nesilaiko susitarimų, net tu, kuriuos pati inicijuoja.

– Klausau, Elžbieta, – telefone pasigirsta apatiškas Magdos balsas.

– Turbūt kvaila klausti – kaip laikaisi? Tautvydas grįžo prastos nuotikos, tavoji irgi ne pati linksmiausia.

– Tavo brolis kaip visada... – ištaria ji ir trumpam nutyla. – Juk pati žinai koks jis, – priduria abejingu tonu.

– Gal nebespausk jo su tom vedybom? Tai neveikia. Pradėk taikyti atvirkštinę taktiką. Jei matys, kad gali tave prarasti, imsis ryžtingesnių veiksmų, – trykštu optimizmu, nors dar visai neseniai pati broliui dėl to priekaištavau.

– Šįkart aš nieko Tautvydui nesakiau. Tai mano tėvai prirėmė jį prie sienos. Siūlė persikelti į sodo namelį kartu su manimi ir sūnumi, bet jis atsisakė. Išskuodė neatsisukdamas, lyg neketintų grįžti.

– Todėl ir sakau, kad tau reikia pradėti jį ignoruoti. Pirmiausia nustok skambinėti ir rašinėti, antra – turi pakeisti išvaizdą. Jei nori, padėsiu išsirinkti keletą naujų drabužių derinių. Galim kad ir rytoj nulėkti į miestą.

– Elžbieta, kodėl turėčiau keistis dėl vyro, kuris per tiek metų, kai esam kartu, nekeičia savo mąstymo? Mūsų sūnus rudenį eis į pirmą klasę. Jis nesupranta, kodėl tėtis atsisako gyventi kartu. Vaikas dažniau mato mano ašaras nei šypseną. Berniukui skaudu, kad mama kasdien darosi vis nelaimingesnė. O tėtis vis retesnis svečias sodyboje. Nemanau, kad naujas mano įvaizdis mums padėtų tapti šeima. Nuo pat pirmos pažinties dienos Tautvydui tikau tokia, kokia esu. Jis mane pamilo ne dėl šukuosenos ar drabužių. Jeigu jam būčiau atgrasi, jis manęs nebeliestų.

– Magda, patikėk manimi, tau tikrai reikia visapusiškai atsinaujinti.

– Kodėl? – nustemba ji. – Ar aš turiu konkurentę? – netikėtai paklausia, tarsi nujaustų.

Nenutuokiu, ką atsakyti, tai tik gandai.

Už nugaros išgirdusi žingsnius, staigiai atsisuku. Atkulniuoja Dainora, per petį persimetusi porą rankšluosčių. Taip, juodas bikinis gražiau atrodo ant jos kūno nei ant mano. Net ir Tautvydas patvirtina, ilgokai nenuleidžia akių nuo jos užpakalio.

– Paskambinsiu vėliau, o tu per tą laiką pamąstyk apie tai, ką kalbėjom. Iki, – išsisuku nuo atsakymo ir greitai baigiu pokalbį.

– Aš ne laiku? Sutrukdžiau? – priėjusi paklausia Dainora.

– Viskas gerai, sėskis, – ranka parodau į laisvą gultą.

– Tautvis išsijuosęs laka degtinę, – sukužda mergina. Ji paduoda man rankšluostį, o savąjį ištisia ant gretimo gulto, tada ant jo išsitelia pati. – Gal reikėtų atimti butelį? – jos balse girdėti rūpestis.

– Pabandyk, – šypeliu. Dainora žino, kad tai bergždžias reikalas, todėl irgi vypiteli.

– Ta *teslė* riebaluotais plaukais kenkia tavo brolio sveikatai. Kodėl jis nežengia žingsnio ir nepalieka jos? Juk šiaip ar taip turi karštesnį variantą.

Aš nusiimu akinius nuo saulės ir suraukusi kaktą pažvelgiu į Dainorą, svaidančią negražius epitetus apie būsimą mano svainę.

– Negalėjai pasakyti neižeisdamas? – paklausiu taip, lyg ji būtų įžeidusi mane.

– Aš nemoku meluoti. Magdai tik daržai rūpi, – purkštauja Dainora. – Ne juos turėtų ravėti, o savo tarpkojį susitvarkyti. Fui, bjauri merga.

– Koks tau skirtumas, koks jos tarpkojis. Ne tau reikia su ja miegoti.

– Tautviui nepatinka apžėlęs kūnas, o ji net nesistengia bent prasiretinti savo miško, – replikuoja ši.

– Iš kur tu viską žinai? – įitariai pasiteirauju. Negi ji ir vėl susidėjo su Tautvydu? Ar ji tik nebus toji karštesnė versija, apie kurią kalbėjo Joris?

– Tavo brolis sakė. Esu vienintelė, su kuria jis gali atvirai pasikalbėti. Vienintelė, kuri jo nepuola.

– Mano brolis tegu nepamiršta, kad jam gresia belangė, jeigu šio miestelio žmonės sužinos, kad jis turėjo lytinių santykių su tavimi, kai dar buvai nepilnametė.

– Elžbieta, aš savo noru su juo dulkinausi. Ką galiu padaryti, kad mane traukia vyresni vyrai?

– Laikytis nuo jų atokiai, – įspėju.

– Su Tautviu tik kalbamės, jokių nederamų prisilietimų tarp mūsų nėra, – patikina Dainora.

– Tiesa, kad mieste jis turi moterį?

– Taip. Ir ji žino apie Magdą. Netgi buvo atvykusi į jos tėvų sodybą nusipirkti uogų. Prieš ją sutikdamas Tautvis ketino pasipiršti Magdai, bet tik tam, kad būtų mažiau apkalbų. Jis laimę rado kitur, tačiau delsia apie tai pasakyti savo vaiko mamai, dėl kurio tik ir lankosi pas ją.

– Nuostabu, – ironiškai vypteliu. – Vis labiau įsitikinu, kad meilė turi galiojimo terminą. Ir lai pabando man kas nors įrodyti, jog taip nėra.

– Viljamas galėtų. Jis apie viską turi savo nuomonę, – Dainoros akys sukibirkščiuoja.

– Kas toks?

– Naujokas, – išsišiepia ši. – Tas vyras be proto karštas. Atiduočiau jam nekaltybę, jeigu tik ją turėčiau, – žodžius palydi juokas.

– Dar garsiau tai pasakyk, kad tavo tėvas išgirstų. Kai Adalbertas išsi-aiškins tavo nekaltybės atėmėją, į šitą tvenkinį lėksit abu kartu.

– Gerai, supratau, – pasimaivo mergina. – Bet vis tiek aš nenustosiu geisti Viljamo. Su juo sapnai tokie... detalūs, – krizena ji. – Po velnių, aš sudrėkstu vien pagalvojus apie jį.

– Kiek jam metų? – pasidomiu.

– Trisdešimt ketveri. Trejais jaunesnis už tave, – deginimosi partnerė pamerkia akį, lyg siųstų užuominą, kad ir man reikėtų atkreipti dėmesį į jį.

– Man irgi patinka vyresni, – demonstratyviai atkurtu.

– Už tave vyresni vyrai jau pensininkai. Su jais vienas vargas. Išvaizdos nebelikę, išvermė pusėtina, o pinigų vos sukrapšto pigiausiems makaronams ir dešros galui. Be to, kažin ar savo „dešrelę“ bepakelia. Turėsi gerokai pasistengti, kad ją ištiesintum. O su jaunesniu tokių problemų nebus. Jų nereikia raginti greičiau judėti, ir jie neatsikalbinėja, kai pasiūlai naują pozą. Nebamba, kad per įmantri, nebijo rizikuoti nusilaužti *kotą* visaip išsidirbinėdami.

– Aštuoniolikos, o jau sekso ekspertė, – nejaukiai nužvelgiu Dainorą. Ji išsiritusi gulte sukioja sulenktas kojas į šalis, žvilgsnis, lyg būtų velnių priedusi.

– Aš nebijau eksperimentuoti, – ji pašnairuoja į mane. – Vyrai sako, kad esu pašėlusė. Jiems patinka stebėti, kai tenkinu save, kol maunasi prezervatyvą. O kai imu čiulpti šlapius pirštus, tiesiog užšoka ant manęs, be perspėjimo įsmeigia *kotą* ir atakuoja staigiais judesiais. O aš tyliu, šypsau si žiūrėdama jiems į akis ir klausausi jų maldavimų išleisti bent kokią garsą, parodyti, kad man gera su jais. Tačiau ji išgirsta tik tada, kai patiriu orgazmą. Tokiam vyrui skiriu antrą pasimatymą. Jeigu orgazmo nėra, daugiau nebus ir vartymosi su manimi. Nors dievinu prisilietimus, glostymus ir laižymus, bet aštrus finalas privalomas. Be jo nesijaučiu išdulkinta.

– Tikiuosi, ne čionykščiai vyrai savo *pasididžiavimais* maišo tavo katile aistringą sultinį ir bando jį užvirinti iki nepakeliamos temperatūros?

– Aišku, ne. Čia visi vyrai tokie nuobodūs. Turbūt užmigčiau, kol jie nusirengtų. Seksu užsiimu tik mieste. Taip saugiau.

– Kaip manai, Viljamas irgi nuobodus? – šypneliu jai.

– Tu jo dar nematei? – Dainora išpučia akis. – Jei būtum mačiusi, toks klausimas nė nekiltų, – išleidžia tylų atodūsi.

– Mačiau tik įspūdingą automobilį.

– Viliuosi, kad jo trumpikėse paslėptas ne prastesnis *daiktas*, – ji apsilaižo lūpas.

Aš mažumėlę susigėstu, nusuku akis namo pusėn. Nuo jos kalbų pasidaro karšta. Rodos, kepsninė jau irgi įkaitus. Atokiau nuo jos Tautvydas su Lana mauna mėsą ant iešmų. Tėtis irgi lauke, pavėsyje klausosi radijo.

– Spėju, kelias iki jo trumpikių bus nelengvas, – sakau prisiminusi brolio žodžius.

– Žinau, naująką nusižiūrėjusios visos kaimo vienišės, aišku, mūsiškiai vyrai tuo nepatenkinti. Jie jau kerta rankom, kuri pirma suvilios atvykėlį.

– Ir kas laimi? – nusijuokiu iš šios kvailystės.

– Mėta! Toji kekšė bet ką geba apsukti apie pirštą, – piktinasi Dainora.

Mano akys nukrypsta į kitą kelio pusę, kur gyvena Mėta. Kasdien ją matau stovinčią ant namo laiptų. Dažniausiai įsisupusi į chalatą, su cigarete rankoje arba išlydi klientą, arba pasitinka naują. Nelegalų versliuką ji pradėjo sukuti tik grįžusi po mokslų sostinėje. Iš pradžių niekas neįtarė, kad mergina pardavinėja savo kūną ir taip užsidirba duonai. Tačiau ja ėmė domėtis vietinis pareigūnas, ir nuo to karto pasklido kalbos, jog Mėta papirko jį, kad neužkirstų josios pajamų šaltinio. Girdėjau, kad jam iki šiol suteikia nemokamą malonumų valandą. O visiems kitiems duris atveria tik prieš tai susimokėjus už „seansą“.

– Tas vyras ką tik išsiskyrė, netikiu, kad puls kekšei į glėbį, – susimąstau. Bent aš po skyrybų ilgai nenorėjau prisileisti kito.

– Elžbieta, vyrai atgavę laisvę tik ir eina pas kekšes. Juk dabar be sąžinės graužaties gali jas keisti. Nepatenkins viena, susiras kitą. Ir taip darys ištisus mėnesius.

– Jis žada ilgai čia būti? – pasmalsauju.

– Niekas nežino, – Dainora trukteli pečiais. – Tikriausiai iki rudens. Per tą laiką nusibos ir tą kūtvėlą Mėtą dulkinti. Norėsis ko nors rafinuotesnio, o ne tik pigių priklijuotų nagų, pripūstų lūpų ir nuolatinio cigarečių dvoko burnoje, – mergina nutaiso ironišką šypsenėlę.

– Nejaugi taip lengvai ji atiduosi Mėtai? – stebiuosi jos pasidavimu.

– Neeeee, – nutęsia būsimoji dvyliktokė, kurios seksualinė patirtis lenkia manąją. – Rytoj anksti keliausiu į mūsų turgelį pirkti naujų drabužių. Gaila, dar neišsiaiškinau, ką Viljamas mėgsta matyti ant moters kūno. Nors tikriausiai, kaip ir visi vyrai, trumpą sijoną.

– Savo spermą, – pašaipiai sakau. Dainora įdėmiai nužvelgia mane.

– Mano sekso sesė, – ji baksteli alkūne man į ranką. – Jeigu kada pakviesi į savo ir vyro lovą pažaisti, neatsisakysiu. Konfidencialumą garantuoju.

– Savo mylimu vyru nežadu dalintis su jokia kekšyte, – nutaisau rimtą veido išraišką. – Jeigu jis užsinorės tokio žaidimo, jis nebe mano vyras.

Tarp mūsų įsivyrėja nejauki tylą. Jaučiu, kad įžeidžiau Dainorą. Bet ji pati peržengė ribą, aktyvavo manyje užprogramuotą savisaugos jausmą, kuris virto pykčio kamuoliu ir tėsėsi į ją.

– Kalbėti apie seksą – viena, tačiau patirti intymų ryšį su vyru, kurio širdies bučinius jauti suprakaitavusia krūtine, kai šie sužadina tavo tarpkojų ir šis ima trūkčioti prieš orgazminėje būsenoje, – sudėtinga misija. Tas įmanoma tik mylint. Todėl aš ir ieškau meilės, ne sekso, – tyliai išstariu paskendusi savo mintyse.

– Tik to nesakyk vyrams per pasimatymą, nes pabėgs tą pačią sekundę. O tu taip ir liksi viena, – rimtu balsu sako Dainora. – Visi jie ieško sekso, ne meilės.

– Nes jį lengviau gauti. O jausmą užsiauginti užtrunka.

– Elžbieta, nepradėk pamokslauti. Nesiūlyk mažiau savęs dalinti, – ji nepatenkinta įsmeigia rudų akių žvilgsnį į mane. – Suprantu, kodėl tau to nesinori, bet aš esu jauna, energinga, drąsi ir smalsi mergina. Ir dar tik pradedu gyventi. Aistringai gyventi, – pabrėžia. – Man patinka jausti jaudulį venose. Patinka medžioti užsispyrusius vyrus ir galiausiai juos parklupdyti ant kelių priešais save. Ir aš nesiruošiu nustoti tai daryti, – Dainora pakyla nuo gulto, pasitaiso viršutinę bikinio dalį.

– Bent jau pasirink savo amžiaus jaunuolius, – burbeldiu, negaliu prikausti liežuvio. Jaučiu, kad ji eina ne tuo keliu, kuriuo turėtų. Be reikalo griežia dantį ant Mėtos, tuoj ir pati pradės pardavinėti kūną.

– Neįdomu, – atkerta Dainora ir nueina.

Ji atsistoja tarp Tautvydo ir savo mamos. Adalbertas irgi sukinėjasi prie kepsninės, geria alų iš butelio. Staiga mano brolio delnas atsiduria merginai ant užpakalio. Tačiau jos kūnas neatsako į tą prisilietimą, lyg tie ilgi ūkininko pirštai nebūtų įlindę už kelnaičių. Po minutėlės Dainora kažką pasako mamai ir su lėkšte nukulniuoja namų link. Tautvydas nuseka jai iš paskos su tuščiu dubeniu. Lana pasinaudoja proga, stveria degtinės butelį ir su juo lekia į klėtį.

Prie manęs pribėga šlapias Jogurtas, ima glaustytis, kviečia maudytis. Pasiduodu jo įkalbinėjimams ir įbrendu į tvenkinį. Atsigulu ant nugaros, imu irtis toliau nuo namų, į kitą krantą. Netrukus mano dėmesį patraukia mūsų virtuvės langas, tiksliau, ant jo kabanti pusiau nutraukta užuolaida. Išvystu ir į stiklą įremtą juodą galvą. Pasiyrus arčiau įsistebeiliju į besidulkinančią porelę. Lyg ir nenoriu spoksooti į juos, lyg ir gėda, bet akys nepaleidžia Dainoros kojos užkeltos ant palangės. Tautvydas stovi jai už nugaros ir linguoja pirmyn atgal. Mano širdis ima greičiau plakti. Jaučiu, kaip aplink mane vandens temperatūra kaista. O kvėpavimas įgauna gilesnį garsą. Ar tai ženklas, kad kūnas pasiilgo sekso? Kad per ilgai jį marinau badu?

Skaitykite likusius
300 iš **320** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Sušlubavus tėčio sveikatai, meniškos sielos Elžbieta priversta grįžti gyventi į gimtinę. Čia ji vėl atranda pasivaikščiojimus gamtoje, pajunta nepaaiškinamą trauką miškui. Ir ne tik jam...

Miške sutiktas nepažįstamasis suintriguoja Elžbietą. Atsitiktinis jų dviejų pokalbis ir miestelio naujoko pasiūlymas pakeičia viską, kuomet ji tikėjo, ko troško, apie ką svajojo. Iš pradžių Elžbieta įsižeidžia, bet paskui smalsumas pradeda imti viršų. Ar ji ryšis atsakyti į paslaptingo vyriškio provokaciją?..

„Kai sutikau tą vyrą, dar nežinojau, kad imsiuosi plunksnos ir pradėsiu rašyti naują istoriją. Tačiau mistika, tvyrojusi aplink jį, viliojo. Norėjosi išlukštenti visas jo paslaptis, sužinoti, ar jis tikrai toks, kokį jį piešia kiti savo kalbomis. Dabar kartais pagalvoju, kad geriau būčiau nesužinojusi to, ką sužinojau. Kas vyko tarp Elžbietos ir nepažįstamojo, atsakys jie patys. Nors jų atsakymai persipynę su mano fantazijomis, negalėjau griauti to, ką matė mano mylimas miškas. Kuo kvėpuoja jis. Kuo kvėpuoju aš.“

– Alicia Gutje

Alicia Gutje – paslaptingoji lietuvių autorė, išgarsėjusi erotiniais romanais „Mėlynas rūkas“ ir „Bėganti ugnis“. Visi jos romanai pasižymi ne tik intriguojančių įvykių gausa, bet ir atviromis, drąsiomis erotinėmis scenomis.

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis
www.obuolys.lt

 Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-738-7

9 786094 847387

Grafinė literatūra > Erotinis romanas